

9) Zarzut dziewiąty oparty na błędnej ocenie prowadzącej do naruszenia prawa, w zakresie w jakim Komisja uznała, po pierwsze, że działanie Ordre national des pharmaciens (krajowej izby aptekarskiej, zwanej dalej „ONP”) w odniesieniu do rabatów nie należy do zakresu jej zadań określonych prawem, lecz odzwierciedla jej niezgodne z zasadami konkurencji cele oraz, po drugie, że ONP, w celu ochrony interesów małych laboratoriów, próbowała regularnie narzucić ceny minimalne na rynku usług analiz biomedycznych.

(¹) Wyrok Trybunału z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 Wouters i in., Rec. s. I-1577.

(²) Decyzja Komisji o przeprowadzeniu kontroli C(2008) 6494 z dnia 29 października 2008 r. nakazująca skarżącej poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 TFUE i 102 TFUE, jest przedmiotem skargi w sprawie T-23/09 CNOP i CCG przeciwko Komisji (Dz.U. 2009, C 55 s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Cahier i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-195/11)

(2011/C 173/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Cahier (Montchaude, Francja), Robert Aubineau (Cierzac, Francja), Laurent Bigot (Saint Palais sur Mer, Francja), Pascal Bourdeau (Saintes Lheurine, Francja), Jacques Brard-Blanchard (Boutiers Saint Trojan, Francja), Olivier Charraud (St Martial de Mirambeau, Francja), Daniel Chauvet (Saint Georges Antignac, Francja), Régis Chauvet (Marignac, Francja), Fabrice Compagnon (Avy, Francja), Francis Crepeau (Jarnac Champagne, Francja), Bernard Deborde (Arthenac, Francja), Chantal Goulard (Arthenac), Jean Pierre Gourdet (Moings, Francja), Bernard Goursaud (Brie sous Matha, Francja), Jean Gravouil (Saint Hilaire de Villefranche, Francja), Guy Herbelot (Echebrune, Francja), Rodrigue Herbelot (Echebrune), Sophie Landrit (Ozillac, Francja), Michel Mallet (Vanzac, Francja), Alain Marchadier (Villars en Pons, Francja), Michel Merlet (Jarnac Champagne), René Phelipon (Cierzac), Claude Potut (Avy), Philippe Pruleau (Saint Bonnet sur Gironde, Francja), Béatrice Rousseau (Gensac La Pallue, Francja), Jean-Christophe Rousseau (Segonzac, Francja), Françoise Rousseau (Burie, Francja), Pascale Rulleaud-Beaufour (Arthenac) i Alain Phelipon (Saintes, Francja) (przedstawiciel: C.-E. Gudin, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Pokrycie pełnej wartości szkód wynikających z nałożenia kar pieniężnych, a mianowicie:

— 53 600 EUR w odniesieniu do Jean-Marie Cahier;

- 105 100 EUR w odniesieniu do Roberta Aubineau;
- 240 500 EUR w odniesieniu do Laurenta Bigota;
- 111 100 EUR w odniesieniu do Pascala Bourdeau;
- 12 800 EUR w odniesieniu do Jacquesa Brard-Blancharda;
- 37 600 EUR w odniesieniu do Oliviera Charruaua;
- 122 100 EUR w odniesieniu do Daniela Chauveta;
- 40 500 EUR w odniesieniu do Régisa Chauveta;
- 97 100 EUR w odniesieniu do Fabrica Compagnona;
- 105 600 EUR w odniesieniu do Francisa Crepeau;
- 1 081 500 EUR w odniesieniu do Bernarda Deborde'a;
- 64 800 EUR w odniesieniu do Chantal Goulard;
- 94 400 EUR w odniesieniu do Jeana Pierra Gourdet;
- 43 000 EUR w odniesieniu do Bernarda Goursaud;
- 82 100 EUR w odniesieniu do Jeana Gravouila;
- 20 500 EUR w odniesieniu do Guya Herbelota;
- 65 100 EUR w odniesieniu do Rodrigue'a Herbelota;
- 53 000 EUR w odniesieniu do Sophie Landrit;
- 39 500 EUR w odniesieniu do Michela Mallet;
- 332 500 EUR w odniesieniu do Alaina Marchadiera;
- 458 500 EUR w odniesieniu do Michela Merleta;
- 23 000 EUR w odniesieniu do René Phelipona;
- 85 100 EUR w odniesieniu do Clauda Potuta;
- 3 500 EUR w odniesieniu do Philippa Pruleau;
- 34 500 EUR w odniesieniu do Béatrice Rousseau;
- 38 070 EUR w odniesieniu do Jeana-Christopha Rousseau;
- 24 300 EUR w odniesieniu do Françoise Rousseau;
- 486 500 EUR w odniesieniu do Pascale Rulleaud-Beaufour;
- 10 500 EUR w odniesieniu do Alaina Phelipona;
- zasądzenie zryczałtowanej kwoty 100 000 EUR w odniesieniu do każdego z 29 skarżących tytułem zadośćuczynienia za szkody niematerialne;
- obciążenie Rady i Komisji całością kosztów i wydatków;

- związanych z postępowaniem toczącym się przed Sądem Unii Europejskiej,
- oraz związanych ze wszelkimi innymi postępowaniami wszczętymi przed sądami krajowymi.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że pozaumowna odpowiedzialność Unii Europejskiej powstała ze względu na poważne naruszenie art. 40 ust. 2 TFUE, gdyż art. 28 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, wprowadzonego w życie rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1623/2000 ⁽²⁾ i utrzymanego w mocy rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2008 ⁽³⁾, nakłada na producentów wina wytwarzanego z winorośli o podwójnym zastosowaniu zakaz samodzielnej destylacji alkoholu w ilości przekraczającej ilość, jaka wykorzystywana jest zwykle przy produkcji wina oznaczonego nazwą pochodzenia.

Władze krajowe systematycznie ścigały i karały skarżących za brak dostarczania do obowiązkowej destylacji w gorzelniach zatwierdzonych przez państwo wyprodukowanych ilości surowca przekraczających ilość, jaka wykorzystywana jest zwykle przy produkcji wina, które nie zostały przeznaczone na eksport do krajów trzecich jako wino.

Skarżący podnoszą między innymi, że naruszone zostały całkowicie jasne i jednoznaczne przepisy prawa, w odniesieniu do których organy Unii nie dysponują zakresem uznania. Twierdzą, że naruszone zasady niedyskryminacji, pewności prawa, proporcjonalności, estoppel, domniemania niewinności, dobrej administracji, staranności i ochrony prawa własności, a także że w sposób nieuzasadniony naruszono swobodę produkcji i wprowadzania na rynek produktu przemysłowego oraz błędnie rozszerzono zastosowanie rozporządzenia, mającego na celu stabilizację rynku i zagwarantowanie producentów pewnego poziomu przychodów, o przypadki, w których producenci ci nie wystąpili z wnioskami o finansowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. Dz 179, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych (Dz.U. L 194, s. 45).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 3/2008 oraz uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999 (Dz.U. L 148, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 8 kwietnia 2011 r. — Bakkers przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-146/97) ⁽¹⁾

(2011/C 173/31)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 z 28.6.1997.

Postanowienie Sądu z dnia 11 kwietnia 2011 r. — Quantum przeciwko OHIM — Quantum (Q Quantum CORPORATION)

(Sprawa T-31/08) ⁽¹⁾

(2011/C 173/32)

Język postępowania: grecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 15 kwietnia 2011 r. — Amor przeciwko OHIM — Jablonex Group (AMORIKE)

(Sprawa T-371/10) ⁽¹⁾

(2011/C 173/33)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010.